

LIETADLOM NA ZÁPAD

Môj deň sa začal v starej Karose smerujúcej do Bratislavy. Na hlavnej stanici som ešte nebola, ale umelecký zážitok sa nechystal. Nasadli sme do novučkého klimatizovaného autobusu a takto hýčkani sme dorazili do Viedne. „To už hej!“ poskočilo mi srdce na letisku. Cítila som sa ako vo filme-všetko také krásne, nové, luxusné... S Maťom sme sa tešili na „duty free“ zónu, pretože nám Roman predtým ospevoval nízke ceny. Po prvej polke sme zistili, že tie sumy na tovaroch sú výhodnejšie len pre vyššiu vrstvu a tak sme sa prestali snažiť o nákup. Zastavili sme sa len pri takej presklenej diere v stene, v ktorej hlúčik ľudí podliehal svojej závislosti na nikotíne. Bolo riadne smiešne sledovať ich, ako sú schopní vydržať v takom hustom sivom opare, že sme ich ledva videli. Popasovali sme sa s detektorom kovov a prešli do čakacej haly. Trvalo pomerne dlho, kým si po nás prišiel dlhý autobus, aby nás odviezol až k lietadlu. Na nekvalitu som sa teda sťažovať nemohla-zhora sa spustili obrazovky a ukázali nám správny postup na zapínanie bezpečnostných pásov a neskôr tam bežal seriál. Dostali sme občerstvenie a ani sme sa nenazdali a už sme pristávali. Znovu sa mohli naše slovenské oči len vyčudovať nad architektúrou a celkovou úrovňou. Vyzdvihnúť si nás prišiel „principal“ školy, s ktorou sme spolu v projekte. Keď dorazila aj španielska skupinka, mohli sme sa podivuhodnou lanovkou ponad mesto dopraviť až na vlakovú stanicu. Viezli sme sa dvojposchodovým rýchlovlakom až na miesto.

Muelheim je asi 170 tisícové mesto s metrom. To som sa však dozvedela až od mojej „host“, u ktorej som bývala. Julia bola milé 17ročné dievča. Bývali vo veľkom byte s andulkou Kešou a malou myškou. V prvý večer som s ňou išla k jej zubárovi a naučila sa pár nemeckých fráz, hoci s ňou som komunikovala anglicky. Šlo nám to ťažko, lebo nemecký prízvuk vedel dosť dokomoliť slovíčka. No keď som zistila, že je z Kazachstanu, mohla som kľudne „gavarit“ aj po slovensky a dohovorili sme sa-najmä s jej mamou. Deň sme zakončili úžasnou kuchyňou, keďže Slovakia sa nezaprú.

Ráno som vstávala už o 7:00. Znovu ma čakali dokonalé raňajky a dokonca aj desiata. Maťo s Romanom až také šťastie na stravu nemali. Cesta nám trvala asi 5 minút peši a ďalších 10 autobusom. Podľa plánu som s Juliou strávila jej prvú hodinu. Počúvala som a nerozumela som. Ale predpokladám, že to bola hodina nemčiny. Potom sme sa všetci členovia projektu zhromaždili v jednej miestnosti a do objektívu zamávali vlajkami Európskej únie. Udobrili si nás však veľmi chutným občerstvením. Predstavili nám ich školu a potom aj ukázali. Gustav-Heinemann-Gesamtschule sa právom môže volať školou, pretože žiakom a študentom ponúka všetko, na čo si len môžu pomyslieť. Obed sme trávili so svojimi ubytovateľmi. A naučila som sa ďalšie slovíčko, ktoré mi zachránilo život-Pommes (hranolky). V bufete blízko areálu ich mali naozaj úžasné. Poobede sme začínali s prezentáciou projektov, kvôli ktorým sme sem všetci prišli. Nemci, Briti a Poliaci nám povedali o svojich tradíciách. Ešte čarovnejšie to znelo, keď to hovorili so svojimi typickými prízvukmi. Večer sme si vrámci voľného programu boli spolu sadnúť. Maťova Vanessa si dovedla aj kamoša a hneď nám bolo veselšie.

Ďalší deň sa začínal rovnako, s výnimkou spoločnej hodiny so študentmi. Tentokrát sme si boli prezrieť mesto. Žiadne paneláky, len pekne upravené bytovky a rodinné domy. Keď som Muelheim označila ako čisté mesto, Julia okamžite protestovala. Ale malo jednu nemilú vlastnosť, na každom rohu stál semafor. Na každom. Asi aj preto Roman len do školy cestoval 45minút. Ako sme sa tak prechádzali, veľa sme sa rozprávali s ostatnými-najmä s Poliakmi a Talianmi. Do obeda sme si ešte stihli urobiť zopár prezentácií a znovu zaútočili na hranolky. Po výdatnom jedle sme pokračovali v spoznávaní tradícií okolitých krajín. Tentokrát sme prišli na rad aj my. Maťo bol hovorcom, ja som preklikávala prezentáciu a Roman fotil. Potom sme sa pasovali v skupinkách s plagátmi. Témou bol Halloween, takže sme s Poľskom mali istú nevýhodu, že ho vlastne neslávime. Posledný večer už každý trávil u svojej „family“. Ja som bola s Juliou a jej kamarátkou Galinou na babské nákupy. Večer som pozerala ruskú telenovelu a neskôr jej fotoalbumy. Dlho do noci sme sa rozprávali o všetkom možnom.

Skoro ráno sme sa všetci stretli pred hotelom profesorov a taxíkom odišli na letisko. Po menšom nedorozumení p. prof. Eibnerovej pri detektore sme znovu vzlietli a odchádzali domov.

Kvalita dopravných prostriedkov sa znovu opakovala, len v opačnom poradí. Ale všetkým nám už chýbalo slniečko, lebo v Nemecku stále mrholil jemný dáždik. A najmä asi slovenské hory, hoci sme boli preč len pár dní. Hoci sme sa vrátili z veľmi vyspelej krajiny, stále je na Slovensku najlepšie.